

SEZĂTORAREA

Anul I.

Septembre 1892

No. 6.

CERBUL CU LEAGĂNUL DE MĂTASĂ

(basm)

A fost în vremea de demult un unchiuș, căruia murindu-i baba, se însură a doua oară. El avea de la baba d'întâi un băet și o fată. Pe băet îl chema »Foicică verde» iar pe fată »Floritică albastră.» Trecînd cîtă-va vreme, femeea cea de a doua a început a se certa cu uncheșul zicîndu-i : »Să-ți duci copiii în pădure, căci pîine cu sare cu mine nu mai mîncîci.» Uncheșul plin de milă pentru copii, rîspunse babei : »Cum o să-i duc eu iu pădure, că poate să-i mînce fiarele sălbatice.» Baba însă ținea tot ura : »Să-i duci, să-i duci unde-i ști. căci dacă nu-i duci, cu mine nu mai trăești.»

Uncheșul vîzînd că nu mai are zi albă cu baba, s'a hotărît într'o dimineață să ducă pe copii în pădure ; dar, mai înainte de a pleca, le făcu o turtă cu tărițe și cenușă, ca să aibă în pădure să mînce. La plecare, fata a luat din vatră o mină de cenușă și mergînd prin pădure ea presăra cenușă din depărtare în depărtare ca să cunoască drumul pe unde au venit. Uncheșul nu băga de samă lucrul acesta și mergea înainte, iar copiii după el.

Ajungînd în mijlocul pădurei, uncheșul făcu un foc mare și zise copiilor : »Sedeți, tata, aicea lingă foc pîna cînd ouă veni eu înapoi, căci mă duc să vînez ceva păseri ca să mîncăți.» Plecînd, el nu s'a mai întors la copii ci s'a dus pe altă cale acasă. Copiii așteptară pe tatăl lor pîna în sară, dar vîzînd că nu mai vine, mîncară turta ce el le lăsase și se culcară pe lingă foc. A doua zi de dimineață, copiii voiră a se întoarce a casă pe urma cenușei ce presăraseră, dar vîntul, care bătuse toată noaptea, spulberase

de tot cenușa și ei nu mai cunoscură drumul pe unde trebuia să se întoarcă acasă,

Băetul atunci ceru fetei un fir din părul capului ei care era foarte lung, ca să-și facă un arc spre a vîna păsări. Apoi se duse prin pădure zicînd fetei să-l aștepte tot acolo lîngă foc. După cîte-va ceasuri băetul veni înapoi aducînd cu sine păsările ce vînase. Le fripseră, le mîncară și plecară prin pădure ca să găscă apă de băut. Nu merse-ră însă mult și găsiră o urmă de lup plina cu apă limpede și frumoasă.

—Eu beau apă de aici surioara, zise atunci băetul cătră fată, căci de sete mi se frige sufletul.

—Ba nu mai bea frățioare, că te-î face lup și mă-î mîncă pe mine, îi răspunse sora sa.

Băetul a mai răbdat și n'a băut. Mai departe găsiră o urmă de urs plină cu apă. Băetul a vrut să bea apă d'in-tr'însa, dar fata nu l-a lăsat zicîndu-î că se face urs și o mîncă pe ea. Tot așa lasară și alte urme de vuipe și de porc mistreț, ce mai găsiră în calea lor.

În sfârșit deteră peste o urmă de cerb. Băetul, mai mult mort de sete, zise fetei : »Lasă-mă să beau apă de aici ; simț că nu pot să merg mai departe.» Fata însă-î respunse : Nu bea, frate. casă nu te faci cerb să mă omori cu coarnele.» Băetul se prefăcu că o ascultă, dar pe furiș lăsă briceagul său lîngă acea urmă. După ce mai merse-ră puțin, băetul spuse sororei sale că a uitat briceagul la urma de cerb unde se odihniseră ; apoi o rugă să-l aștepte acolo pînă cînd s'o duce să-și ia briceagul. Se duse, și după ce-și luă briceagul pe care-l lăsase într'adins, bău, fără știrea fetei, apă din urmă de cerb. Cum bău, »Foici-că verde» se și schimbă într'un cerb cu un leagăn de mătasă în spinare. Se întoarse la sora sa care dacă îl văzu, i se făcu frică și începu să fugă prin pădure. El alerga după ea, o prînse și luînd-o în coarne o aruncă în leagănul de mătasă ce purta în spinare.

Mult timp umblară ei ast-fel, pînă cînd feciorul împăratului făcînd o vînațoare prin pădure, vede cerbul ducînd în spinare pe fată în leagănul de mătasă. El porunci oa-

menilor săi de vinătoare să prindă cerbul și să meargă cu el la palat. După ce ajunseră la palat, feciorul împăratului luă fata din leagănul în care se afla și rămase uimit de frumuseța ei. Și cum tatăl său murise de curînd și el rămăsese în locu-i pe tron, se hotărî a o lua de *nevastă*. adică a se cununa cū ea și a o face împărăteasă. Iar pe cerb îl închise într'o grădină mare, în mijlocul căreia era *puțul cu lapte dulce*.

Sfîrșindu-se petrecerile nunței feciorului de împărat cu «Florica albastră» se duseră pe la casele lor toți cei ce fuseseră poștiți la nuntă. Și era bucurie mare în toată împărăția pentru dobîndirea acestei blînde și frumoase împărăteșe.

Împăratul atît de mult iubea pe tînăra sa soție, în cît îi făcea, spre a fi fericită, toate mulțumirile putincioase. Avea argați cu sutele și slujnice multe, aduse de prin toate țările. Între aceste slujnice, împărăteasa avea și o țigancă foarte frumoasă, dar prea șireată, pe care o chema *Ghioanța*. Această țigancă sămăna atît de mult cu împărăteasa, în cît nu le puteai deosebi de cît după hainele ca cari erau îmbrăcate. Într-o zi împărăteasa luă cu sine pe Ghioanța și se duce în grădină, unde se afla cerbul, fratele său. Apropiindu-se de puțul cu lapte dulce, ele șezură jos pe iarbă, iar împărăteasa zise Ghioanței să-i caute puțin în cap, pînă cînd se va mai odihni.

Pe cînd țigancă îi căuta în cap, împărăteasa adormi. Cum o văzu adormită, Ghioanța luă din cutele rochiei sale un ac vrăjit ce-l purta tot dea-una cu sine și îl înfipse în părul împărăteșei spre a nu se mai deștepta. Apoi o desbracă de hainele sale și se îmbrăcă ea cu dinsele, iar pe împărăteasă o îmbracă cu ale ei. Pe urmă o luă în brațe și o aruncă în puțul cu lapte dulce.

Cerbul, care păștea prin grădină, văzu ceea ce făcuse țigancă, dar, cum el nu putea vorbi, nu fu chip să spuie nimenui cele întîmplate. Și ast-fel țigancă rămase bună împărăteasa fără ca cine-va să o cunoască. Nicî chiar împăratul nu băgă de samă nimic.

Peste cît-va timp Ghioanța, acum devenită împărăteasă,

începu a ruga pe împărat să taie cerbul, căci de cită-va vreme pare prea trist și acesta nu-i semn bun. De o cam dată împăratul, care ținea mult la cerb, nu voi să îndeplinească această dorință a împărătesei; dar mai târziu, nevrind să o măhnească, poronci ca a doua zi să se taie cerbul și să se gătească pentru masa împărătească.

Cînd oamenii curței se duseră să împlinească porunca împăratului, cerbul, cum îl văzu, se repezi printre dîșii și sări în puțul cu lapte dulce. Indată ce se scaldă în acest lapte, cerbul se prefacu iar în om cum fusese mai înainte. Auzind împăratul că cerbul a sărit în puț, veni și dînsul să vadă cum îl vor scoate oamenii săi de acolo. Dar, ce să-i vadă ochii? În loc de cerb ei scoaseră din puț un tînăr frumos, cum nu inai era altul, care spuse împăratului toată istoria vieții lui, precum și tot ce se întîmplase cu sora sa diră pricina țigăncei.

Împăratul, mîhnit pînă în suflet pentru moartea adevăratei împărătese și scîrbit peste măsură pentru modul nerușinat cu care fusese amăgit de țigancă, pregăti o înmormîntare din cele mai frumoase pentru «Florinică albastră», la care cu durere luară parte toți craii și împărații de pe vremea lui; iar pe Ghioanța o răsplăti, după cum merita, pentru faptele ce săvîrșise. Porunci să aducă din hergheliile sale patru armăsari neînvățați și legînd pe țigancă de coadele lor, le dete drumul pe o cîmpie întinsa. Țigancă fu sfîșiată în bucăți și peri cu rușine, după ce trăise citva timp în desfătare prin înșelăciune și crimă.

Moreni (Prahova)

ALEXANDRINA I. C. POPESCU

Strigăte în joc

45 Frunzișoara măr mustos,
măi bădiță de om prost,
spune-asară unde-ai fost?
eu de mult te-am așteptat

pîn cucoșul a cîntat;
dac'am văzut cu nu vii,
pusei doru căpatăiu,
cu jălea m'acoperii.

și bine mă hodini.

* * *

46 Frunzușoara alunică
strigă, strigă să se strîngă.
oile în deal la strungă,
și ciobanii să le mulgă
și să fiarbă jîntița,
s'o minînci cu lingura.

* * *

47 S'apoi frunză de măr bun
arză-te focu Cordon,
pe trei părți cu Lemne verzi,
pe de-o parte
cu uscate,
să arză străjile toate,
să pot trece 'n ceea parte.

* * *

48 Joacă fată ce-î juca,
dute-a casă și te-î la,
și te-î la cînd a ploua,
și te-î unge
cînd a ninge.
Cînd a fost la discilcit
șapte sate o sărit
cu săcuri și cu topoară
la păduchi ca să-î omoare.
Ș'o ieșit la bătătură,
ș'o 'mplut locu de untură,
și s'o dus la Chișinău,
ș'o dat oca cîte-un leu,
ș'o cumparat antereu.
Antereu-î de bumbac
cu șapte noduri după cap.

* * *

49 S'apoi frunză mărul

ie-mă'n brațe dorule
și mă treci dealurile,
și toate pădurile
să-mi ajung iubitele.

* * *

50 Frunzișoara de-afion
s'o dus badița Ion
după lemn de galion
ș'o legat murgu 'n pripon,
murgu paște și nechiază,
mîndra plînge și oftează.
—Ce plîngi puică și oftezi,
orî pe mine nu mă vezi.
—Ba te vād, puiule bine,
da nu pot să vin la tine,
că-s dușmanii lingă mine.
Șād dușmanii cu pușca'n ușă
face-î-ar Domnul cenușă,
șād dușmanii cu pușca'n prag
face-î-ar D-zeu prav.

* * *

51 Foiliță peliniță
draga badei copiliță,
asta vară sugeai țită
ș'acum dai badei guriță ;
guriță de sărutat.
trupușor de dezmiardat

* * *

52 Foiliță toae lată
tu departe, eu departe
numai apa ne desparte ;
numai apa ș'un pîrâu
ș'un bătut de D-zeu.

* * *

53. Foaie verde mătrăgună

Numai sus, că sus te-oiu
pune,

am trimes s'aduc'o funie,
două lemne din pădure,
două lemne-a codrului
funiă Braşovului.

Care a-aduce funia
pe-acela l-om spînzura
numai trei taram plata
şi de sară la puica
foae verde şi una.

* * *

54 Foaie verde de măr creţ
hai maicută şi mă vezi
pînă-s Călimaniî verzi,
Călimaniî s-or usca
şi pe noi ni-or departa,
unde-î iarba ca sîrma
şi frunza ca paraua
orî oiū mai veni orî ba.

* * *

55 Foaie verde de măr bun
plopuşor cu creanga'n drum
te-aş iubi şi nu ştiu cum
te-aş lasa şi nu mă'ndur.

* * *

56. Foaie verde iarba grasa
nu ştiu ţese nu ştiu coasă
da nu-mi pasă că-s frumoasă.

* * *

57 Foaie verde şi una
uşurelu-s ca pana
şi la trup ca catana
uşurelu-s ca o pană

şi la trup ca o catană.

* * *

58 Frunzuleana de alun
zice lumea că-s nebun.
Las să zică că-s nebun
că cu minte-am fost destul.

* * *

59 Foaie verde lemn agud
maică-mea cînd m-o făcut
munţilor m-o juruit
munţilor, pădurilor
şi negri străinilor.

* * *

60 Foaie verde poamă bună
Hîrlăuanca cea fudulă
şăde tologită'n şură.
Injugă boii la tînjala
ş'o scoate din şur'o afară.

* * *

61 Foaie verde mărul
ducă-te, aducă-te
dor de mine-ajungă-te
unde-a fi drumu mai greu
să te ajungă dorul meu,
unde-a fi calea mai grea
să te-ajungă jalea mea.

* * *

62 Foaie verde păpădie
de cît la salahorie
mai bine cu puica'n vie
să-î dau struguraş de vie
Ia să-mi dea guriţă mie
guriţa de sărutat

sinișor de dezmierdat.

**

63 Ș-apoi foae lemn domnesc
dragustele muerești
ia mă bagă pe ferești
ia mă scot pe unde pot
pe sub streșină prin pod.

**

64 Ș-apoi foae de-o smochină
du-te dor și iară vină
nu mă mai lasa străină
ca pe'o floare'ntr'o grădină.

**

65 Foae verde baraboiu
inainte și'napoi
așa joacă pe la noi
inainte
am fost mainte¹⁾
dracu le mai ține minte
de nu-î dracu-aprins de cap
și pe toate li-o uitat
și noi că le-am învățat.

**

66 Ș-apoi foae de-un ajud
cîte flori-s pe pămînt

Broșteni [Suceava]

toate merg la jurămînt;
numai sora-soarelui
și cu spicul griului
șād în poarta raiului
și judecă florile
c-aū lasat mirosnile

**

67 Strigă, strigă să se strîngă
ca oile'n deal la strungă
și ciobanii să le mulgă
și să fiarbă jintița
s-o minînci cu lingura
ca iarna cocîrțița
ș-apoi foae de una

—x—

68 Ș-apoi foae mintă creată
puica badei cea isteată
indată ce însărează
iesă afară și oftează
în casă nu mai cutează

—x—

69 Iară foae de-un lemn
dreptu
ia cu stînga și cu dreptu;
las-o mai c'o doare pieptu
și să minie perceptu.

culese de M. LUPESCU

CHESTIONAR PENTRU TRADIȚIUNILE POPULARE

II

LUMEA SUPRANATURALĂ

I. MONUMENTE PREISTORICE

In Francia, și în alți țări, al căror pămînt e acoperit cu

1) Măinte mai înainte.

monumente preistorice, ca *dolmenii*, *tumulii*, *menhirii* sînt o mulțime de legende și credinți în legătură cu dînsile. La noi, s'ar putea cerceta legendele despre diferitele movili cari răsar în mijlocul cîmpurilor, despre peșteri, cercetînd cine a construit movilele și peșterile, după credința poporului.

II Zinele

Să mai crede în existența lor? de cînd au dispărut, și dacă să vor mai întoarce vre o dată. Sub ce nume să cunosc (zine, ursitoare, iele etc). Unde locuiau și cum să numesc locuințele lor. Ce fac ele cu copiii: le schimbă sexul, le rîpesc? Zine cari fac bine și cari fac rău. Darurile cari le fac zinele. Ce le făcea să devie nevizibile sau vizibile. Ce li să dă în dar pentru a le face priincioase. Danțurile zinelor: unde și cînd au loc. Cum sînt îmbrăcate zinele.

III. Duhuri necurate

Origina și menirea lor. Unde locuiesc. Cum te poți apăra de dînsule. Formele sub cari să arată.

IV. Dracul

Formele sub cari să arată; cîte nume are, după ce semne să poate cunoaște. Să crede că-î primejdios să-l strigi pe nume? Cum să face tovărășia cu dracul și cum să desface. Dracul picilit de om. Cumpără copii? Li gîtue? Rîpește oameni? Să ivește el la jocuri? Dracul să prinde în slujba omului. Locuri unde nu poate să între. Lucruri de cari să ferește.

V. Arătări de noapte

Cari sînt? Unde să arată de obicei?

VI. Stafii, Strigoi

Locuri unde petrec stafiele (ruini, rîspintenii etc). Formele lor; ceasurile la cari să arată și dispar. Scopul în care vin stafiele: ca să ceară îndeplinirea unei dorinți a lor; ca să ceară să li să plătească o datorie ce au făcut;

ca să ceară să-i pue în loc sfânt. Pentru a îndeplini o făgăduință ; pentru a cere îndeplinirea unei făgăduinți ce li s'a făcut ; pentru a să pocăi de un pacat. Noptile în cari stafule vin mai des.

VII. *Vrăjitor, fărnicători*

Credința în farmece ; cum să fac. Cine poate să le facă sau să le distrugă. Cum ne putem apăra de farmece. Cum să face cineva vrăjitor. Locurile unde să adună vrăjitorii. Cărți de fărnicătorii (Solomonii). Locul unde să poate învăța fărnicătoria. Animale cari însoțesc pe vrăjitori și li să supun. Buruene de cari să slujesc vrăjitorii.

VIII. *Zeț și teroț*

Calătoriale lui D-zeu și a sfinților pe pământ. Legende în cari pedepsesc pe cei cari i-au primit rău. Legendele sfinților.

Uriașii; credinți despre dinșii și puterea lor.

IX. *Amintiri istorice*

Să vorbește despre vechii locuitori ai țării : ce nume li să dă ? Au fost războaie prin aceste locuri ? ce să povestește despre ele ? Sint legende despre cetăți vechi ? Sunt ceva amintiri despre *drepturi feudale*. Printre persoanele istorice din oare cari ținuturi, este vre una al cărei nume să repetă mai des, citindu-să faptele lor și istorisindu-să legende ale căror ieroi să fie ele ? Amintiri despre războaiele cu leșii, cu turcii, cu ungurii, cu tatarii. Tîrguri și sate uezărite ; legende.

III.

OMUL și VIAȚA OMENEASCA

I. *Corpul omenesc*

Creațiunea omului. Legende și explicații. Origina diferitelor rase. Credinți și superstiții asupra fie cărei părțică din trupul omenesc, precum : capul în general, ochii, nasul, gura, minile, degetele, stomacul, inima, picioarele, un-

ghiile etc. ; despre slăbire și îngrășare, despre umbra omului etc.

II. Viața

I. Nașterea. Ingreunarea. Proverbe și zicători. Preziceri de îngreunare. Facerea. Norocul și predestinația. Ce să face după naștere. Botezul și ceremoniile similare. Nașii și nașele. Ceremonia botezului. Buricul ; ce să face cu el. Le-huzia; obiceiuri

II Pruncia – Alăptarea și leagănul. Mijloace de a avea lapte. Superstiții relative la leagăn. Cei întâi pași. Sfinți și divinități învocați pentru copii. Superstiții și medicină populară. Ce spun mamele copiilor. Higienă. Prejudiții. Înțarcarea. Zicale despre copii. Cum îi înduplecă să se culce.

III. Copilăria și tinereța. Cum își petrec copiii timpul de când încep a umbla singuri. Școala. Obiceiurile copiilor când să duc și vin de la școală. Jocurile copiilor. Jocuri cu plînte. Musica lor. Jocurile fetelor și ale băeților. Pa-za turmelor. Sortii și armata. Mijloace de a scăpa de la sorti. Ideile poporului despre armată,

IV. Căsătoria. Endogamie și exogamie (1). Pețitorii și fetele de măritat. Frumuseța. Fetele bătrîne. Preziceri despre căsătorie. Mijloace de a să face iubit (vrăji de dragoste). Stărostoaele. Impețirea. Logodna. Nunta. Zile și timpuri nefaste. Căsătoria văduvilor. Căsătoria prin rîpire; amintiri despre acest obicei. Cununie : la biserică; acasă. Obiceiuri. Noaptea de nuntă și zilele următoare. Culcușul miresei ; uncropul etc. etc.

(Asupra acestor chestiuni, a să citi lucrările foarte bune făcute de D-ra *Sevastos* și de D. S. *Fl. Marian*, intitulate: *Nunta la Romîni*).

V. Gospodăria și familia. Barbatul și femeea. Raporturile între dînșii. Copiii și părinții. Sînt băeții mai iubiți de cît fetele? Respectul de părinți. Soacrele, ginerii și nurorele.

VI. Moartea. Semnele premergătoare. Prezicerile făcute

(1). Exogamia este obiceiul și la unele popoare. obligațiunea de a să însura numai în afară de familii sau de trib. Endogamia este contrarul.

de păseri de insecte, etc. Moartea. Agonia. Ce să face după moarte. Cum sa îmbracă mortul. Priveghiū. Ingroparea. Cum e dus mortul. In ce poziție e înmormintat. Ceremonii superstițioase. Doliul și cultul morților. Culori și forme de doliū. Cult. Morminte; amintiri.

(Va urma)

ARTUR GOROVEI

C Î N T E C E

112 Frunză verde de mohor,
somm îi maică ochilor!

—Du-te fiică și te culcă
în patul tătăni-tău.

Ba eū maică nu m'oiū duce,
că-i așternut fin pe fin
și miroase-a om bătrîn.

Somm îi maică ochilor!

—Du-te fiică și te culcă
în patul sorori-ta.

Ba eū maică nu m'oiū duce,
că-i așternut flori pe flori
și nu'ncap două surori.

Somm îi maică ochilor!

—Du-te fiică și te culcă
în patul trășini-tău.

Ba eū maică nu m'oiū duce,
că-i așternut brazi pe brazi
și nu se'mpacă doi frați.

Somm îi maică ochilor!

—Du-te fiică și te culcă
în patul grăjdiiuțului,

la pieptul drăguțului,

—Fi-o-ai maică ș'ai trăi,
c'acolo m'oiū hodini.

Trupușoru-ți fie paiū,
suflețelu-ți meargă'n raū
pentru darul ce mi-l dai.

—x—

113. Foaie verde de alun
cine-o făcut crîșma'n drum,
n'a făcut-o de nebun,
cî-o tăcut-o de cuminte
cine-a be vin să tot cînte.
Ș'o băut ș'o sor'a mea.
cu dușmani-alătura.

De dușmani, mînca-î-ar focu
mi-am lăsat casa și locu
și m'am gălbinit ca socu;
de dușmani, mînca-î-ar pară,
mî-am lăsat casa și țara
și m'am gălbinit ca ceara.

Din Drăănești (Suceava)

C. TEODORESCU

114 Frunzuleana trei masline, —La crîșmuța din pădure,
und'te duci biță Vasile ? să beū vin, să mîninc pine,

cu trei mîndre lîngă mine.
De cînd maica m' o făcut,
trei mîndre eū n-am avut,
dar amu la bătrînețe,
îmî rod mîndrele mustețe.
Una'n deal și una'n vale
și una'n coasta dealului.
Cea din vale-î ca o floare,
cea din deal ca un pahar.
Puicuța cea din vale,
cece fustă și parale,
cea din coasta dealului,
să-i vînd șaua calului.
Iară puica cea din deal
să-i vînd calul pe-un pahar;
pe-un pahar de lapte dulce,
să-i dau puicei să mînînce.
Mînîncă, mîncate-ar focu.
că tu mi-ai perdut norocu.

—x—

115—Mărioară grîu mărunt
pleacă gura s' o sărut.
—Ba, ba, ba, puiule ba,
că mă tem că mi-î mușca,
mușcătura 'nveninată,
de nu m'or vide vindecată,
nici doftori cu doftorii,
nici spițeri cu spițerii.

Din Dolhasca (Suceava)

117 Pe cel deal, pe cel colnic —Și falcile de loc îmi plac
trece-o puică ș'un voinic,
voinicu mergea cîntînd
și puica mergea plîngînd.
—De ce plîngi puică cu foc,
ori falcile de loc nu-ți plac
ori eū puică nu ți-s drag ?

Dragustile dintr'o vară,
le-am uitat pe prisp'afară.
Dragustile dintr'un an,
le-am uitat pe un divan.
Nu știu vîntu le-a luat,
ori în baltă s'o'necat.

—x—

116 Lungu-î drumul prin pă-
dure,
dar mai lung pe ceea lume,
cine moare nu mai vine.
Cărărușa peste sat,
și la noi cîinii nu bat.
Făcuîu gardul la grădină,
nici de pari, nici de nuele,
numai de cuvinte rele.
Măi bădiță Neculaî,
nu gîndi că mergi la raiū.
că raiul nu-î pentru tine,
ci-î pentru cei ce fac bine.
Da la podul cel de peatră,
tare e rău făr de tată,
da la podul cel de-alamă
tare e rău făr' de mamă,
da la podul cel de brazi,
tare e rău făr' de frați,
da la podul cel de flori,
tare-î rău făr' de surori.

T. C. IONESCU

—Și falcile de loc îmi plac
și dumneta imi ești drag,
da mi-î jale de mama
că de mic i-am supt țîța
și m'am dus de la dînsa.
Pe sub ceriū și pe sub lună
merge-un șoim cu iarba'n gură.

Nu știu șoim îi, ori îi leu
ori îi frățioru meu.

Pe sub ceriu și pe sub stele
zboară două rîndunele.

Nu știu ori is rîndunele
ori is surorile mele.

Una zboară și să duce,
una rămîne și plinge.

Bate vînte printre flori
ada-mî dor de la surorî ;
bate vînte printre brazi
adă-mî doru de la frați ;
bate vînte printre munți
adă-mi dor de la părinți.

Din Găinoșii (Suceava)

—x—

118 De la noi a treia casă
este-o copilă frumoasă.

Eu o rog s'o fac nevastă :
să-i aștern frunză de tei,
să-i pun stînga capătăiū
și cu dreapta s'o'nvăleiu.

Din Dolhasca (Suceava)

—x—

119 Puișor de mierlă neagră bate'n pieptu calului
cîntă'n codru să s'aleagă

Giulegii (Suceava)

120 Fetiță de negustor
de nu te-oiū iubi să mor.
Fetiță din Cîmpulung
de n'ai fi fată de tîrg
ai veni cu mine 'n crîng
mî-ai da sinul să țî-l strîng.
M'ai lăsa să te sărut
și mî-ar trece de urît.

să s'aleagă la voinici
care-o mai varat pe-aici.

De varat or mai vara
la Craiova saraca

De-ar fi Craiova la cruce
de trei ori pe zi m'aș duce

dar așa că-i mai departe,
merg un an și jumătate,

și am să trec prin oraș
și mă 'ntreabă de ravaș;

doi mă'ntreabă,
doi mă leagă

și mă leagă cot la cot
ș-mî dă Prutu să'l înot.

Prutule apă vioară

face-te-ai neagră cerneală,
stuhul tău o penișoară

că să scriu o hirtioară
să trimet la maica 'n țară

să-mî dea bani de cheltueală
și straie de primineală

și cal bun de călărie.

Am să plec în bătălie,

în sîngele turcului

bate 'n coama murgului,

în sîngele muscalului

S. Mihăilescu

Urîtul m'a prăpădit
că-s singur și neiubit.

—x—

121 Foaie verde garofiță
eși tetiță la portiță,
și mă sărută'n guriță,
să-ți dau tot din punguliță

Sărută-mă pe obraz,
să faci tutulor necaz.

—x—

122 Foaie verde măr sălcii
de-aș fi gros ca un buriu
și cu barba pîn'la briu
de dragoste tot mă țiu.
De-aș mai trage cît am tras,
eu de tine nu mă las.
De-aș mai păți ce-am pățit
eu nu mă las de iubit.

—x—

123 Foaie verde ș'o lalea,
lumea mea, viața mea :
traicul bun și dragustea !

Moreni (Prahova)

125 —Frunză verde mă-
răcine
spune-afurisito, spune
mai am vr'unul de cît mine?
—Mai am unu, mai am doi,
cu Fălică se fac trei.

—x—

126 De-o vrea puica. de n'o
vrea,
de sară mă duc la ea,
să mă culce pe saltea,
să-mi sărute gurița.
Și eu puicăi buzele,
ochii și sprîncenele,
cari fac păcatele.

—x—

127 Frunzuliță trei smicele

daca bei și mai mănînci,
par'ca nu prea te usuci.
De-ai dragoste mai descior,
traiu-ți pare mai ușor.
De-î mai rară dragustea,
mult îți pare viața grea

— x —

124 Foaie verde ismă creață
de-ai fi poamă pădureață
ai veni la mine'n brațe,
să te sărut cu dulceață...
Dar ești poamă d'ale dulci.
numai săruți și te duci.
Duce-te-ai și te-ai tot duce!
dragustea să-ți puie cruce

I. C. Popescu

puică sprîncenile tele
m'aș baga slugă la ele.
Nici simbrie n'aș lua,
de la mine ți-aș mai da.

—x—

128 Mîndră, mîndrulița mea,
săruta-ț-aș gurița
seara și dimineața,
peste zi tot-d'auna.

—x—

129 Rătunjico la obraz
spune neicăi unde-ai mas.
D'ai fi mas după iubit,
tot ai avea crezămînt ;
d'ai fi mas după surcele,
vai de păcatele tale
nu plătești două parale.

—x—

130—Rățunjico la obraz
spune neicăi unde-ai mas.

—In gradina la pîrleaz-

—Cine naiba mî-a știut,
cã și eu aș fi venit.

—Giaba, neică, de veniaî,
tot nimic nu folosai
doar guriță sărutaî.

—x—

131 Cin'te-a făcut, puică,
cine ?

Cine te-a făcut pe tine,
așa naltă și subțire
și la trup făcută bine,
par'că m'a 'ntrebat pe mine.

—x—

132 Bine este, mîndră, bine
cît trăești, să trăești bine,
cã nu știi moartea cînd vine
și te ia de lîngă mine.

—x—

133 Frunzuliță mărăcine
este bine, nu e bine
sa iubești de lîngă 'tine,

Ștefanușii. (Vîlcea)

137 Frunză verde floare al- numai de potrive noastră.

bastră Eu cu ochi la nevastă,
mă suîu cu plugu'n coastă, plugul meu sari din brazdă,
cã să-mi trag și eu o brazdă. eu cu ochi dupa dînsa
Naiba-mi scoase o nevastă mi s'a rupt plazu și birsa.
nici prea hîdă, nici prea Legea voastră de femei
proastă pentru voi am dat cincî lei

cã te vede ori și cine
și te face de rușine.

Să iubești mai de departe,
cãci ori și cînd tot ai parte.
Ducerile nu-s deșearte,
dragostele nu sunt sparte.

—x—

134 Frunză verde murele
frumoase sînt unele,
cum își fac fesurile.
Da eu nu mai fesuresc
și ce mî-e drag tot iubesc.

—x—

135 Frunzuliță murele
unde vîz copilele,
ce le rîsar țitele,
m'apucă frigurile.

—x—

136 Frunză verde de mărar
măi bâte cîrciumar,
dacă vrei să trăești bine
iubește-mă și pe mine.

—Cît oiî fi, cît oiî trăi
Fată mare n'oiî iubi,
cã fata mi se mărită
rămii cu inima friptă

T. Bălășel

plugu de mi-l direseiu.
 —Nu fii bade supărat
 plugul că ți s'a strica t,
 nu fii bade bănuit,
 ți'a fost plugul hirbuit.
 Să vii bade joî la noi
 că tu ai vr'o patru boî
 și din patru-om vinde doi
 ș'om tocmi plugu-amîndoi ;
 și cu restu de pe boî—
 vom trăi halal de noi.

—x—

138 Foaie verde măcieș
 măi badițe Ghiorghieș
 fă-ți căsuța de cireș,
 și ograda de nuele
 vin la maica de mă cere;
 de m'a da de nu m'a da
 scie'n carte că-s a ta,
 pe feriastă m'oiu fura

Farcășa]Suceava]

la luna ne-om cunura.

—x—

139 Mă suiū în deal la strungă,
 mă uităiu în jos pe luncă,
 văzuîu luncă bulbucita
 și puicuța mea măhnită.
 —Ce ești puică-așa măhnită ?
 —Ce faci bade a mă'ntreba ?
 că știî singur D-ta
 din pricina mîni-ta:
 intru'n casă, ca ș'o coasă,
 es afara, ca ș'o pară.
 Spune-î mîni-ta cu drag
 să sămene mac în prag
 de mine n'a fi calcat.
 Să'ngrădească ograda
 tot cu lin și cu pelin
 ca să nu mai între nimi.
 Da noi tot ne-om întilni :
 vara sărbătorile
 iarna șezătorile.

T Daniilescu

*Din cauză că Tipografia unde tipărim »Șezătoarea«
 a fost îmbulzită cu multe lucrări, am întârziat acest
 număr.*

Administrația.